

ΟΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λόγος μηδέποτε ήμερος
δελγάσει ποτέ την γνώση—
ΦΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 7 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1908

ΓΡΕΦΕΙΑ: ΑΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΟ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 321

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ Στήλη στην Αλεξανδραία
Παταράσκου.
Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ Λόγος από την περίοδο—Ως τή
δύση.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ Στήλη στην Αλεξανδραία.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΝ Η κατάσταση της Μεγάλης Αρχαίας
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ο Γάγκωνος (θεάτρο).
Δ. Π. Π. Νομισματολογία.
ΣΠΗΑΙΟΣ ΠΑΣΑΙΑΝΗΣ Σημειώσεις.
Γ. Ν. ΠΑΠΑΚΟΛΑΟΥ Για την Εγκαίρωση και του
Έγκαιρης (τελος).
ΧΡΗΣΑΤΙΣΤΗΣ Χρηματοπιστικά.
Κ** Από την "Εξώ κάτρος—Η Τίτλος είναι το ίδιο
επίμηνη".
ΣΤ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Τρεις καρικατούρες του Μασαλιώτη.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΙΑ—Ο, ΤΙ ΘΕΑΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

"ΣΤΟΝ ΗΣΚΙΟ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ,,

Ο νέος τόμος του κ. Πέτρου Βλαστού σημειώνει άναμφίβολα μιά πρόσοδο στην καλλιτεχνική ζέξελιξή του, τευλάχιστο όπ' τη διεύτερη ποιητική του συλλογή που γνωρίζω μόνο. "Αν δε κ. Βλαστός είναι γεννημένος μόνο πεζογράφος, ή η σένη του ήδη μιά έκφραση πληρέστερη, πρώτα στὸν πεζό λόγο, εἰς αι ζήτημα που θὰ τὸ λύσουν μόνο νέα ποιητικά του έργα. Η άλληθεια είναι πώς στὰ διη γήματά του αὐτά κατορθώνει νὰ γίνεται πιο κύριος τῶν τεχνικῶν του μέσων. Ο, τι στὸν ποιητικό του λόγο ἐνεργούσε δυσκρμονικά, ἀμούσικα, πεζά, στὴν πεζογραφική του ποίηση πολεμάει νὰ γίνη ἀξιονότικα καὶ κάλλος, ή είκόνα νὰ παίρνῃ ζωντανήτητα καὶ δύναμη, τὸ ἀπλωμα νὰ γίνεται συγχράτημα, λακωνισμὸς σχεδόν, ή γλώσσα, ποὺ στὸ στόχο σέρνουσται καὶ σκόντασθε διπλαστη, βαριὰ κι ἀδύνατη. ἀλλάζει σὲ ρυθμὸς ξεχωριστὸς κι ἀνεβαίνει σ' ἓνα ὑφος προσωπικὸ καὶ ποιητικὸ καὶ τέλος στὸ διηγήματακ αὐτὰ μετριάζεται στραντικά ή ὑπερτονική πληθώρα ὄνομάτων, τόπων κ' ἔννοιῶν ἀσαιρεμένων, ποὺ είναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς λεγόμενης φίλοσοφης ποίησης τοῦ καιροῦ μας καὶ τὴν κυταντάσια περού τέρο λόγια παρὰ ἰδεολογική, διποτανά νάνχι.

Όποιος δηλώσει πως καὶ δεν προγόρευσε μὲ τὸ νέο του έργο σὲ καλλιτεχνικὴ ὡριμότητα, δύσκολος θα γίνεται νὰ μετριάσει μὲ καλοκαρίζων δύροφριάς χαρμένα καὶ μὲ μεθύσικη διονυσιακά, σι. Παπαγγεργόρης, οἱ Φελλοὶ κ' οἱ Ἀλέκηδες φελλίζουν, καθένας μὲ τὸν τρόπο του, τὴ φόρμα τῆς ἴδεξ τοῦ ποιητή τους. Κάθε ἄλλο σκοπὸς ἔχω ἑδὼ παρὰ νὰ συζητήσω τὴν ούσια ή τὴν ἀλήθεια τοῦ σχήματος τῆς σκέψης τοῦ κ. Βλαστού, κάθε ἄλλο ἐπίσης παρὰ νάρνηθῶ τὴν ποίηση τῶν ἴδεων. Κατώτερος τρόπος ἐκφραστῆς τῆς μορφιάς ἀναμφισβήτητα, ἀλλὰ κι ὁ κλήρος τῶν

Η ΙΙΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ»

ΕΠΑΜ. Δ. ΒΛΑΣΤΟΡΓΗΣ

μίσος κι ἀγανάγκησης καὶ κυνηγώντας, σὰν ποιητής, τὴν ὄμορφιά της, βούσκει τὸ ἴνδαλμα τῆς σὲ παλιά της μόνο φανερώματα. Τὰ φυνεύματα αὐτὰ τέποδινει σὲ κάπιες ιδιότητες τῆς ἀιθρώπινης φύσης ουσιμένες πιὰ καὶ γιὰ νὰ γυρίση τὴ ζωὴ στὴν παλιὰ δύμορφατα τῆς γορεύει νὰ τὶς ξυπνήσῃ παλιὰ μέση στὴ ζωὴ. Τὰ περσότερα πλακωματά του στὰ διηγήματα αὐτὰ κατέχονται ἀπ' αὐτὸν τὸν πόθο καὶ τὸ μεταφυσικὸ σχῆμα τῆς ιδέας του εἶναι τὸ κόκκινο τὸ νήμα ποὺ περνάει σ' διό τὸ βιβλίο του. Ο Προμηθεας του καρφώνεται στὸ βράχο, γυρεύοντας νὰ ξανχέρεψη τὴν ἀληθινὴ ζωὴ στὸν κόσμο, τὴ βασιλεία δηλ. τῆς σκληραδίας καὶ τῆς μεγαλόφρονης ἀρχοντίας καὶ λεβεντούσης, ή Σχλήραινα ὄνειροδέρης καὶ ξεψυχάσει μὲ καλοκαρίζων δύροφριάς χαρμένα καὶ μὲ μεθύσικη διονυσιακά, σι. Παπαγγεργόρης, οἱ Φελλοὶ κ' οἱ Ἀλέκηδες φελλίζουν, καθένας μὲ τὸν τρόπο του, τὴ φόρμα τῆς ἴδεξ τοῦ ποιητή τους. Κάθε ἄλλο σκοπὸς ἔχω ἑδὼ παρὰ νὰ συζητήσω τὴν ούσια ή τὴν ἀλήθεια τοῦ σχήματος τῆς σκέψης τοῦ κ. Βλαστού, κάθε ἄλλο ἐπίσης παρὰ νάρνηθῶ τὴν ποίηση τῶν ἴδεων. Κατώτερος τρόπος ἐκφραστῆς τῆς μορφιάς ἀναμφισβήτητα, ἀλλὰ κι ὁ κλήρος τῶν

περσότερων δημητουργῶν τῆς φαντασίας. Τὸ ἐνορατικὸ ἐντοιχιτὸ φυτρόνει σπάνιο στὸ λιβάδι τῆς δημιουργίας. Ός τόσο ήταν ποίηση τῶν ἴδεων γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ αἰσθητικὰ ὅρεῖται νὰ λαβῇ μιὰ καθαρὴ καὶ φωτεινὴ μορφή, νὰ σωματωθῇ σὲ πρόσωπα καὶ πράξεις εἴτε περιστατικὰ ποὺ νὰ ξυπνοῦν στὸ πνεύμα ὅμετα τὴν ἔνσει τῆς ποιητικῆς παράστασης. Δηλαδή, ἂν δημητής δὲν ἔχει τὸ γάρισμα νάντλητος ἀπ' τὴ ζωὴ ἀπροκατάληπτα τὶς παραστάσεις του, μὰ τοῦ χρειάζεται σ' αὐτὸν ἔνα κέντρομα ἀπὸ τὴ σκέψη του, ή παράστασή του ὡς τόσο πρέπει νάνται μιὰ εἰκόνα τῆς ζωῆς, οἱ ζητήρωποι πλάσματα μὲ ζωντανὴ ψυχή, οἱ πράξεις τους ισάιαι λογικές συνέπειες τῶν δρμῶν τους, τὰ περιστατικὰ νάχουν μιὰν ἀληθινὴ ψυχολογία, τὸ πρόβλημα ποὺ ἔπλουνε μπρός στὸ πνεύμα μας νὰ καταστρέψει αἰσθητά, ἀφίνοντας σ' ἑμᾶς τὴ λύση του, ἢν δὲ θέληται νὰ τὸ κάμη δὲδιος.

Τὸ τέχνη όμως τοῦ κ. Βλαστοῦ φτάνει μονάχα ως τὴν πρόθεση· ή δύναμη τῆς υποβολῆς τοῦ λείπει· τὸ χάρισμα του νὰ μας δίνῃ ζωηρές εἰκόνες περιοίζεται ως τὸ φαινόμενο. Μπορεῖ νὰ ἐκπλήττη, νὰ φαντάζῃ αὐτό, μὰ αἰσθητικὰ δὲ συγχινεῖ, γιατὶ κατω ἀπ' αὐτὸν δὲ σπαρταζάει φωτεινὴ στὸ πνεύμα μας ή ζωικὴ του ἀξία. Ο πιητής δὲ μας βοηθάει νὰ φτάσωμε ως τὴ ρέα του, δὲ μᾶς δίνει τὸ μιστικὸ κρίκο ποὺ τὸ δένει μὲ τὴν ἀρχή του. Λείπει δηλαδή ἀπ' τὶς παραστάσεις του νὰ ποιητικὴ ἀλήθεια.

Τὸ σχήμα τῆς σκέψης του βλέπομε ξερὸ μονάχα στὴν ἴδεα τῶν πλασμάτων του, δίχως νὰ μπορῇ νὰ ζωντανεψῃ καὶ νάνταπτυχτῇ μὲ τὴ βαθιά, τὴ λογικὴ ἀλήθεια στὰ περιστατικά. Ή ιδέα του, σὰν ἀφερεμένο σχῆμα ποὺ εἶναι, δὲν παίρνει κίνηση μὲ τὴ ζωὴ, δὲν μπορεῖ νὰ πλάση μορφές δλάχερες, νὰ σωματωθῇ σὲ ζωντανές συνθέσεις μονοχρώματη, δύως εἶναι, σκονταθεὶς στὶς ἀντινομίες ποὺ μεριφώνται μπροστά της· ξένοφυν κ' ἔχει γιὰ νὰ σωθῇ καταφεύγει σὲ σκοτεινὰ σύμβολα ή ἀκατανόητες ἀλληγορίες, δίνει μιὰ ζωηρὴ φανταχτερὴ εἰκόνα, βοηθούμενη συχνὰ ἀπὸ παραστάσεις γνωστές ηδη ἀπὸ λοιπὸ στὸ πνεύμα μας, μᾶς ξανθίζει μ' αὐτὲς καὶ μᾶς θαυμάπονει, δίχως ὅμως οὔτε καὶ νὰ μας συγχινεῖ, οὔτε νὰ μας φωτίζῃ. Στὸ νού μας μένει μόνο τὸ ζεώρημα του καὶ στὴν ψυχὴ μας ἔνα ἀπογοητευτικό κενό. Βλέπομε λ. χ. τὸν Προμηθεας καρφώμενο σ' ένα βράχο μέσα σὲ σύγνεφα κι ἀστροπόδηροντα κι ἔν δὲ γνωρίζαμε ἀπὸ κάπιες ἀλλούς γιατὶ ηταν καρφωμένος ἔκει, ἀπ' τὶς ποιητικὲς τοῦ κ. Βλαστοῦ δὲ μᾶς ἀπόμενε ἔνα ἐρωτηματικό, σὰν τὰλλο τοῦ γυναικιού κλάματος ποὺ ἀκοντεῖται μὲ τὴ σιγαλιά

τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἡρία. Τὸ σύμβολο ἢ μάλλον ἡ ἀλληγορία τοῦ ἀλικοῦ λουκουδιοῦ ἔχει σφηνική στὸ πνεύμα μας μᾶλλον μὲ τὴν ποτεινότητας πρωτήτηρα, ὡς λ. χ. τὴν φυσή της; γυναικός ποὺ δὲν τὴν ἐπλασει κανένας, κ' ἐμποδίζουν τὴν αἰσθητική ἐνέργεια τοῦ ποιήματος, μὲ δὴ τὴν ὁμορφική του σὲ πολλὰ καθέκαστα.

Ξέρω ἀπὸ πρὸ τοῦ θάνατον ποὺν πυλλοῖ. Δὲ νιώθω ἀπὸ ἀλληγορίας καὶ σύμβολα καὶ γυρεύω λογική ἔχει ποὺ μόνο ἡ ὁμορφική ἔχει τόπο. Κι ὅμως καθεῖ ἄλλο ἡ νότρονόμαται τὰ σύμβολα ὡς ἀντίτητας τῶν τρέπουσ τῆς ἐκφραστῆς τῆς ὁμορφικῆς. Μοῦ φαίνεται διώς πώς ὁμορφική δὲν εἶναι μοναχά τὸ σχῆμα τῆς εἰκόνας, δίχως σύνωρα καὶ τὸ νόμημά της ποὺ ἔχει στὴν ζωή. Τὰ σύμβολα τὰ δέχομαι σὲ μὰ παράσταση ζωῆς ἀπεκριμένη, μὲ ἡ παράσταση πρέπει, νομίζω, νὰ ξυπνάει ἵνα αἰσθημα ἡ μὰ ἰδέα καθαρὰ καὶ κάπως ὀρισμένη. Εστω στὴν αἰσθηση ἀνδρὸς καὶ στὴν νόστιμη μαζί. Κ' ἡ ποίηση ἡ ἰδεολογική, ποὺ ἀπευθύνεται περιστέρῳ στὸ πνεύμα, πρέπει νὰ μὰς δίνῃ τὴν ἰδέαν τῆς φωτεινής καὶ νὰ χαράζῃ στὸ πνεύμα μας τὴν ἓνσα της. Αὐτὸς αὐτὴς ἡ ἰδεολογικὴ ποίηση τοῦ κ. Βλαστοῦ φτάνει σ' ἓνα πυραννικὸ αἰνιγματικό ρωτό, δύνασται στην «Παντώρα» του, ἡ σὲ μὰ παράσταση δραματικὴ καθ' ἐκυρή, μὲ ἀδιαφορὴν αἰθητικὴ καὶ δίχως νόμημα βαθύτερο, δος ἡ φυγολογία τῶν περιστατικῶν ποὺ μὰς ἔδιπλώνει. Ξεφεύγει τὸ ποιητή καὶ τὸν ἐνδιαφέρει μόνο ἡ δραστικὴ ἴνεργεια τοῦ φωτισμένου. «Ἐτοι ἀπὸ Ἑλληνικὴ φυγολογίαν, κι ὁργανικής ἐνότητας μεταξύ τους θρυμματοζούντων τοῦ Λαοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῆς «Σελήνης», τὸ ἐνδιαφέρον ποιεῖσθαιται ἀπὸ τὴν ἀπλετὴν μορφὴν τῆς ἡραΐδας καὶ δὲ καλλιτεχνικὸς σκοπὸς κι ἀπὸ ὑποχωρεῖσθαι στὴν ἀστραπή της ποιητικῆς εἰκόνας ποὺ τὸ κλείνει. Γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ ποιητής στὴ δραματικὴ καταστροφὴ του γρειαστηκεῖ ἔναν ἀπὸ μηχανής θεό, τὸ χέρι τῆς θεᾶς ποὺ ἔγεινε στὴν Ρόδο, δείχνοντας τὴν θύρα τοῦ ἱεροῦ της. Καὶ ωτοσει νομίζω δίκαια, τὸ πνεύμα μας: Ἐφοῦ ἡ σφραγὴ τοῦ σπαρτιάτη ἥταν χορτασμός τῆς ἐκδικητικῆς δίψας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἡ Λαμία ἥταν δὲ ἐκτελεστής τῆς θέλησης της

κι αὐτὴ ἡ ἔδικτη ἡ Ἀθηνά ὠδήγησε τὸ Ρόδη νάδει τὸ σπαρτιάτη μὲ τὰ χιόνια, γιατὶ νὰ στείλη ἐπειτα μ' ἀπὸ τῆς νόμημα τὴν τελευταῖα νὰ γυρεύσῃ στὴν χειρόδρα τὴν Λαμία μαζί μὲ τὸ σφραγμένο σπαρτιάτη;

Κι ὅλα αὐτὰ ἐκ τοῦ Βλαστοῦ σὲ τὴν δημιουργία του δὲ βλέπει μὲ μάτια ζωντανὰ οὔτε τὸν ἀνθρώπο, οὔτε τὴν ζωή. Τὸ σχῆμα τῆς σκληράδας, τῆς χρυσένης ὁμορφιᾶς κτλ. στὸ πνεύμα του πνίγει τὴν ἀμεσοῦ ἐπικοινωνία του αἰσθημάτου του μὲ τὴν ζωή κι ὅ ποιητὴς κόβει στὰ χνάρια ἀφιερεύεντας ἔνοιαν τὰ πλάσματά του. Γιὰ τούτο δὲν μπορεῖ νὰ μὰς παρουσιάσῃ ζωντανές μορφές κι ἀκέρετες. Πυρεύοντας νὰ πιάσῃ τὴν οὐσία τῆς ζωῆς μὲ τὴν σκέψη του, χάνει τὴν πραγματική αἰσθησή της. «Ἄν η οὐσία αὐτὴ εἶναι ἡ σκληράδα, ή ἡ χάρα, ή ἡ ἡδονή, ή ἡ ἀγάπη, ή δὲν ξέρω τί ἄλλο, δὲν εἶναι πρόθεσή μου νὰ τὸ συζητήσω ἐδώ. Θέλω μόνο νὰ πῶ πως δέ, τι κι ἀν εἶναι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ ἀπὸ τίποτ' ἄλλα, τούτα δὲν κλείνονται γιὰ τὸν καλλιτέχνη σὲ μὲν φόρμα μεταφυσική, ἀλλ' ἀντλούνται: δλόσια ἀπὸ τὴν ζωή. Κλεινόμενα σὲ τέτις φόρμες δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρότι νὰ πνίγουν χαρίσματα, τὰν ἀκείνα ποὺ φανερώνονται σ' ἓνα χρειοκαλλιτέγγημα» σὰν «τὸ τελώνι», τὸ καλλίτερο τῆς συλλογῆς, γιὰ νὰ περιγάνουν πάλι ἀπὸ κάθε ποιητικὴ ἀξία τὸ τελευταῖο διήγημα τοῦ τέμου, πάνη μὲ δίλη τὴν φυσική διήγηση τοῦ θρωχού του καὶ τὴν ζωτανή παράσταση τῶν μαρτυρίων τῶν καιρὸ τῆς ἐπιχειρήσαστος, καὶ ρυφόνεται σ' ἓνα σχηματικό, ρωμαντικό, χλιδιοπαραστημένο ἀπὸ τὴν δημιουργούσαρχη καλούπι, γιὰ νὰ κλειστῇ μ' ἔναν νοικοκυρίστικο χρονισμό γιὰ τὴν ἔλλειψη συνεδρούσας ἀπὸ τὸ ρωμέτκο θέμασμά.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Βλαστοῦ χρηγινάται μ' ἔναν κυκλώπειο βόγγο γιὰ τὸ χαρό τῆς ἀρχοντικῆς καὶ τῆς λεβεντούσους ἀπὸ τὸν κύριο γιὰ νὰ τελεώσῃ μ' ἔνα ἀπογνωμένην κλάση πατριωτικό. Τούτο εἴμαι βέβαιος θὰ συγκεντήσῃ ἀπὸ τὴν ζωή, σ' ζηρη, καθήλως κι οἱ λαζαρεῖς λαχτάρες γιὰ τὶς ἀληθίνες ζωές, τὶς ἀναστάσεις, τὰ θερετικά καθανατιῶν μέσα ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τόσα ἄλλα λόγια βραντόρρυθμα θὲθαμπώσουν μὲ τὴν λάμψη τοῦ νεόκοπου. Κι ἀλλήθεια, ἀν οἱ κρητικὲς πρὸς τὴν ἀληθινὴν ζωή δὲν εἶναι πρωτάκουστες στὰ χρόνια μας, κι ἀν ἔνας ἄλλος πιὸ δυνατός καὶ βαθυτάχαστος ἔχει στὰ πλανερὰ πλοκάμια τους τὴν δημιουργικὴν δροσιά του, δημος ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἀλλοτίνου, τοῦ περασμένου, τοῦ ὄντος

ρεάσματος γιὰ χριέντας, ὁ λαοφρές κι ἀλιστάρες· Εκλαδές δὲν τίλεσε ἄλλον τὴν θαυματική την, σῆμα, σῆμα τοῦ νέου βιβλίο του κ. Βλαστοῦ. Κ' ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή κραυγάζεται καὶ λαχταριστής πατανατή. Μενάχχης ἡ ζωαρόζης καὶ δυναμικοτεκνή πνοή της δὲ φυσιέις ἀπὸ τὶς σελίδες του καὶ δὲ θερμαίνει τὴν ψυχή, γιατὶ ἀπὸ αὐτὸν λειπεῖ η ἀληθινή της καὶ μᾶλις της κ' ἡ ποιητικὴ ἀληθινή. Κι αὐτὴ δημιουργέσσα του δέν δὲν ἐλευθερωθῇ η ἔδειξα του ἀπὸ τὸ τέρατρομένα πέδιλά της καὶ δὲν ἀφήστη χριπόδιστη τὴν ἀμεσητὴν οὐρανή γεια τοῦ αἰσθημάτος του δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν φτάσημε μὲ δλάτα τὰ τεχνικὰ προσόντα του, μιὰ δύναμη στὸν ἐκρηκτή, μὲ τὴν διαρρηση γιὰ τὸ δραματικό, μιὰ γνώση γιὰ τὴν δυνατήτην τῆς εικόνας, ἔναν αἰσθηματικὸ γλωσσοπλαστικὸ μεγάλο καὶ δὲν ξέρω τι ἄλλο ἀπὸ ὅταν δίνουν σ' αὐτὰ τὰ δημητρία μιὰ λάμψη, ποὺ δυστυχώς θαυμούνται στὸ ἐγγύτερο πληγασμό τους. Κλήρα τῆς τέχνης ποὺ δὲν πηγάδει ἀπὸ τὴν ζωή καὶ τοῦ τεχνίτη ποὺ κλείνει στὴν ἀμεσητὴν οὐρανή της τὸ αἰσθηματικό του

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΙ' ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΩΣ ΤΗ ΘΥΡΑ

Τέταρτη 'γὰρ χειρότερα παρὰ ποῦ λέει γιὰ παραμύθι.

Ξέρετε πᾶς τὸ Βασιλόπουλο πινάκει καὶ πᾶς νὰ φέρῃ τὴν Ηλιόμορφη τὸν κόρο του Τίτο Φίληκας καὶ ἐγὼ γιὰ κάρω

Τὸ Βασιλίπουλο βρυσκει στὸ δρόμο του, μαζὶ Αχρικα πρώτων. Μάλιστα κατεργάζεται, τοῦ πάντα ποιάνεις καὶ τὰς λαριές κατέπιεν μαστικό. «Ἐτοι ε' ἡρώ, πηγαίνεται τούρα τὴν Λαμία τὴν δικῆ μου. Τῆς μίληση χωρὶς νὰ τὴν φέρειν. Καὶ τὰς τριχές της τὸν θρησκα γι' αὐτή τὴν θία. Πολά είσαι μὲ, καὶ πᾶς σὲ λίγες;

Φτώχεια, εἶπε ροχτηρώς δὲ σ' ἀρίστα τὸ περάστης. Τῆς θώσα μὲν σφραγίδια, κι' ἀνοίξα τὸ δρόμο μου καὶ πέρασε. Οἱ κατάρες της μὲ πυνηγούσαν ἀπὸ πάντα. Δέ μ' ἔμελε. Τὸ Βασιλόπουλο αἰσθήκε πειδὲ εὐγενικό; Μήτε τὸ συλλογίστηκα.

Επειτα τὸ Βασιλόπουλο ἀπάντησε τὴν δεύτερη

ΡΗΓΑΣ ΙΚΟΛΦΗΣ

Ο ΓΗΤΑΥΡΟΣ

ΔΡΑΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΦΙΝΤΗΣ δραγοστασιάρχης.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ γιός του.

Η ΑΝΝΟΥΛΑ κόρη του, 14—15 χρονῶν.

Η ΓΙΑΓΙΑ τῷρη παιδιῶν, πεθερά του Φιντή.

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΕΤΗΣ

(Τὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ του Φιντή. Ήσσα στὸ βάθος ἄλλες πόρτες, δεξιά κι ἀριστερά ποὺν φέργουνται στὶς ἄλλες κάμαρας κι ἐργαζούνται ποὺν βλέπει στὸ δρόμο. Τὸ Φιντής διηράζει μόνος μιὰ φημερίδα. Σὲ λίγο μπαίνει δὲ τηνερέτης.)

ΓΠΕΡΕΤΗΣ. Κάποιος σᾶς ζητάει, κύριε, ἀπὸ τὸ ἔργοστάσιο.

ΦΙΝΤΗΣ (μὲ λίγη στενοχώρια.) "Ἄς έρθη!

(Ο ὑπερέτης φεύγει. Ο Μηχανικὸς σὲ λίγο κτυπάει τὴν πόρτα).

ΦΙΝΤΗΣ. Εμπρός.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ (ἀνοίγοντας καὶ προχωρώντας). Επιτρέπετε, κύριε Φιντή;

ΦΙΝΤΗΣ Τί είναι πάλι; Κανένα πάραπονο βέβαια.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Ήθος, κύριε ἐργοστασιάρχη, σήμερα τὸ πρώτι καὶ σᾶς ζητάται διὸ φορές στὸ γραφεῖο, μὲ δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς πιτύχω μινάχο. Ἐπειδὴ δῆμος είναι ἀναγκή νὰ σᾶς μιλήσω, ἀναγκαστικά νὰ σᾶς ἐνοχλήσω ἐδῶ, στὸ σπίτι σας.

ΦΙΝΤΗΣ (εἰρωνικά). Έχεις βέβαια κι νοῦ μι λόγης σαββάρε. Γιατὶ πάντα σοῦλει μιλής; ἐσύ.

(Άλλαξει τόνο). Όιως, κύριε Μηχανικέ, ἡρίσει κι ἡ σειρά μου νὰ ἔχω σαββάρε παράπονα διαντίσαι. Καὶ ἵστι τοσαὶ δὲν ἐρχόσουνται ἐσύ, θ' ἀκαγκάζεμοις νὰ σὲ ζητήσουνται τὴν Φάλω.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ (μ' ἀπορία). Λπό μένα παράπονα, κύριε ἐργοστασιάρχη;

ΦΙΝΤΗΣ. Η δουλειά στὸ ἔργοστάσιο μένει

ὅλοντας πίσω. Εχουμε τόσες μηχανές γιὰ νὰ κ